

1375

Dolç

(ALDC, IX, F 16. *Suc dolç*)

Ens ocupem aquí de les variants sobretot fonètiques de *dolç* i deixem per a un altre capítol el tractament fonosintàctic de la *-[k]* final seguida de dental (*suc dolç*) (veg. mapa 1578).

Dolç deriva del llat. DŪLCĒM, acusatiu de DŪLCIS (oposat a AMĀRUS), que, d'acord amb l'evolució fonètica, havia perdut la *-E* final i inicialment era un adjectiu d'una sola terminació, per a masculí i femení (ant. *aigua dolç*, Jaume I), però que, per analogia amb adjectius de dues terminacions (*sant, santa; bo, bona*), va formar la variant femenina *dolça*. Com a variants fonètiques cal mencionar *dulç*, del ross., amb

tancament sistemàtic de la *[o]* tònica, amb la var. *dos* 7 (pron. *d[u]s*), tribut a l'oc.; *dol[θ]* 108, amb interdentalització de la *c'*, com en arag. i cast., pròpia d'una localitat d'afinitat arag.; *dolço* 87, 94, amb marca de distinció *m./f.* com semblantment en l'arag. *tristo/trista; dulce* 100, tribut de l'arag.

Com a variant lèxica, notem el ross. *sucrat*, calc del fr. *sucré*.

Dolç (*dolça* [*f.*]) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

